

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně:

T ■ K ■ Ch ■ D ■, nar. ■■■■■
v České republice bytem ■■■■■
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 1. 2020, č.j. MV-171532-4/SO-2019

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 3. 1. 2020, č.j. MV-171532-4/SO-2019, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 16 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s.ř.s.“) se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu, kterým žalovaná zamítla ve smyslu ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“) její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 10. 2019 č.j. OAM-1356-19/ZR-2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území ČR a byla jí stanovena třicetidenní lhůta k vycestování z území ČR. Prvostupňové rozhodnutí bylo zdůvodněno tak, že žalobkyně pobývala po dobu delší než 12 měsíců nepřetržitě mimo území států EU a její nepřítomnost nebyla odůvodněna závažnými důvody.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně odůvodnila žalobu čtyřmi okruhy žalobních námitek.
3. V prvním okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že žalovaná nezjistila řádně skutkový stav, protože aprobevovala odmítnutí provedení výsledku žalobkyně v náhradním termínu. Výslech žalobkyně nebyl proveden, přestože jeho provedení bránily řádně omluvené objektivní důvody (převzetí právního zastoupení a zdravotní důvody doložené lékařskými zprávami). Správní orgány pochybily, když se nepokusily zorganizovat výslech v termínu příhodném pro obě strany a nepředvídatelně odstoupily od jeho provedení, aniž tento postup řádně odůvodnily a ačkoli o jeho provedení žalobkyně žádala. V důsledku těchto vad správní orgány nezkoumaly naplnění výjimek absence pobytu na území dle § 68 odst. 2 písm. e) a § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
4. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože žalovaná nevypořádala odvolací námitku neprovedení výsledku žalobkyně.
5. Předmětem třetího okruhu žalobních námitek bylo vadné vypořádání žalobkyně dne 13. 11. 2019 doložených dokladů existence závažných zdravotních důvodů vylučujících pobyt žalobkyně na území ČR. Žalobkyně měla v úmyslu rozhodné skutečnosti uvést při svém výsledku. Žalobkyně by bývala požádala o přerušování řízení za účelem obstarání podkladů, ale bylo jí to znemožněno překvapivým postupem správního orgánu, kdy jí nepředvolal k výsledku, ale zaslal jí výzvu k součinnosti ze dne 15. 7. 2019. Žalobkyně poukázala na to, že se sice k této výzvě nevyjádřila tak, že by doložila podklady odůvodňující její nepřítomnost na území, ale výzva se rozhodné doby nepřítomnosti žalobkyně netýkala. Žalobkyně dodala, že o dobu překážky bránící cizinci v pobytu na území se tolerovaná doba dvanácti měsíců prodlužuje (viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 8. 2015, čj. 10 A 31/2015-38) a že ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, čj. 1 Azs 181/2018-29).
6. V posledním okruhu žalobních bodů žalobkyně namítla, že správní orgány rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobkyně a napadené rozhodnutí je nedostatečně individualizováno. Žalobkyně má povolen trvalý pobyt již 15 let od roku 2005 a na území si vytvořila silné vazby. Přiměřeností se měla žalovaná zabývat, protože nepřiměřenost rozhodnutí namítla žalobkyně v odvolání.
7. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě nejprve odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a předloženého spisového materiálu. Dále uvedla, že odůvodnění napadeného rozhodnutí naplňuje požadavky na něj stanovené ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Přezkoumatelně vyložila, jak se vypořádala s tvrzeními žalobkyně, jakými úvahami se řídila při aplikaci předmětných ustanovení právních předpisů na věc dopadajících i při hodnocení důkazů. Poté konstatovala, že důvodem zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně byla její nepřítomnost na území ČR po dobu delší 12 měsíců, přičemž k tomuto zjištění žalobkyně nevznesla v odvolání žádné námitky, a zjištění má oporu ve spisu. Současně nebyly prokázány žádné závažné důvody, pro které žalobkyně musela pobývat mimo území.
9. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

10. Jednání se účastnila žalobkyně prostřednictvím svého zástupce. Žalovaná se z účasti u jednání řádně a včas omluvila.
11. Při jednání žalobkyně odkázala na svá dosavadní procesní stanoviska a doplnila následující. Ve vztahu k omluvě z výsledku žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 163/2018. Dále žalobkyně s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 9 A 218/2013 poukázala na to, že bylo obtížné získat lékařskou dokumentaci z Vietnamu, byť existovala již v době prvostupňového řízení. Žalobkyně zdůraznila, že žalovaná měla při posouzení přiměřenosti vycházet ze správního spisu a zohlednit vážný zdravotní stav žalobkyně, délku jejího pobytu na území a časový odstup od přetržení pobytu žalobkyně na území.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba žalobkyně je důvodná.
14. Soud vyšel z následující právní úpravy.
15. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.
16. Podle § 50 odst. 1 správního řádu platí, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
17. Podle § 50 odst. 2 správního řádu platí, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.
18. Ust. § 50 odst. 3 správního řádu normuje, že správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Kovářiková.

důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

19. Provedení výsledku účastníka upravuje zákon o pobytu cizinců v ust. § 169j odst. 1 tak, že správní orgán může za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnout účastníka řízení.
20. Z obsahu správního spisu vyplynul následující průběh posuzovaného správního řízení.
21. Dne 17. 5. 2019 bylo žalobkyni oznámeno zahájení řízení o zrušení platnosti jejího povolení k trvalému pobytu, kdy žalobkyně byla současně vyrozuměna, o tom, že její pobytové oprávnění může být zrušeno, pokud pobývala mimo území států EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla zdůvodněna závažnými důvody.
22. Žalobkyni bylo uděleno povolení k trvalému pobytu s platností od 22. 9. 2005. Z otisků přechodových razítek v cestovním pasu žalobkyně vyplynulo, že žalobkyně pobývala v době od 10. 7. 2012 do 12. 6. 2018 (5 let a 11 měsíců) na území států EU maximálně dva roky a tři měsíce, kdy minimálně od 10. 7. 2012 do 17. 3. 2014 a od 19. 4. 2014 do 2. 6. 2015 se zdržovala v domovském státě.
23. Žalobkyně byla dne 17. května 2019 předvolána správním orgánem prvního stupně k výsledku. Termín výsledku byl stanoven na den 3. června 2019 s tím, že nemůže-li se žalobkyně výsledku zúčastnit, je nutno se správnímu orgánu bezodkladně omluvit a doložit závažný důvod bránící výsledku. Z tohoto výsledku se podáním ze dne 31. května 2019 žalobkyně omluvila z důvodu převzetí zastoupení zástupcem žalobkyně, kdy tento se domáhal nahlédnutí do spisového materiálu před provedením předmětného výsledku. Správní orgán prvního stupně žádosti žalobkyně vyhověl a stanovil nový termín výsledku na den 10. července 2019 a opět žalobkyni poučil o nutnosti bezodkladné a doložené omluvy. Předvolání bylo zmocněnci žalobkyně doručeno dne 24. 6. 2019. Z tohoto výsledku se žalobkyně taktéž omluvila podáním ze dne 8. července 2019 - omluvu odůvodnila svými zdravotními komplikacemi.
24. Správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni dne 16. července 2019, aby do 15 dnů případně písemně sdělila, zda existují závažné důvody ve znění § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které odůvodňovaly její nepřítomnost na území po dobu delší než 12 měsíců a tyto důvody uvedla. V rámci takové vyžádané součinnosti správní orgán žalobkyni dále vyzval, aby takové případně existující důvody prokázala doklady, kdy odkázal na to, že předmět řízení (zákonné podmínky zrušení pobytového oprávnění žalobkyně) byly žalobkyni sděleny již v oznámení o zahájení řízení. Současně správní orgán vyzval žalobkyni, aby doložila náležitou omluvu z výsledku dne 10. 7. 2019.
25. Na tuto výzvu žalobkyně včas reagovala podáním ze dne 29. července 2019, v němž uvedla, že byla v období 28. června 2019 až 5. července 2019 hospitalizována ve Fakultní nemocnici v [REDAKCE], kdy po propuštění jí byl doporučen klidový a karanténní režim, časově bezprostředně se dotýkající termínu výsledku, což žalobkyni znemožnilo účast na výsledku. Žalobkyně navrhla, aby správní orgán stanovil nový termín výsledku tak, aby mohl být zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Ke svému podání žalobkyně přiložila propouštěcí zprávu včetně poučení pacienta prokazující hospitalizaci žalobkyně od 28. 6. 2019 do 5. 7. 2019 a doporučení, aby do 9. 7. 2019 se vyhýbala těsnému delšímu kontaktu s dětmi a těhotnými ženami.
26. Dne 13. 8. 2019 správní orgán doručil žalobkyni výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí, v níž uvedl, že marně žalobkyni předvolal ke dvěma výsledkům za účelem ověření, zda existují vážné důvody, které bránily pobytu žalobkyně na území, a proto žalobkyni vyzval ke sdělení takových případně existujících důvodů. Ani na tuto výzvu žalobkyně ničeho nedoložila, proto byla dána žalobkyni možnost vyjádřit se k popsáním důvodům v rámci vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
27. Žalobkyně se skutečně podáním ze dne 26. 8. 2019 po seznámení se s podklady rozhodnutí k věci vyjádřila: Žalobkyně zjištěnou dobu své nepřítomnosti na území nezpochybnila a uvedla, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Kovářiková.

z obou výsledků náležitě omluvila. Namítla, že měl být proveden jí navržený výsledek za účelem zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, spočívající v důvodech její nepřítomnosti na území. Žalobkyně znovu navrhla svůj výsledek.

28. Prvostupňové rozhodnutí bylo s odkazem na § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců odůvodněno tím, že žalobkyně se opakovaně déle než 12 měsíců (minimálně od 10. 7. 2012 do 17. 3. 2014 a od 19. 4. 2014 do 2. 6. 2015) zdržovala v domovském státě, tj. mimo území států EU. Prvostupňový orgán uvedl, že žalobkyně byla v řízení pasivní a přes možnost výsledku a přes výzvu ke sdělení rozhodných skutečností neuvedla žádné důvody své nepřítomnosti na území. Výsledek účastníka má podle správního orgánu opodstatnění zejména tam, kde rozhodné skutečnosti nelze zjistit jinak. Žalobkyně však nikdy neuvedla, jaké konkrétní relevantní skutečnosti by měly být jejím výsledkem prokázány – nikdy žádný důvod bránící její přítomnosti na území neuvedla, proto neprovedením výsledku nedošlo ke zkrácení jejich práv.
29. V odvolání žalobkyně uvedla, že správní orgán vzhledem k doložené hospitalizaci žalobkyně věděl, že zdravotní stav žalobkyně mohl odůvodnit její dlouhodobou nepřítomnost na území. Žalobkyně nemohla předpokládat, že má něco tvrdit či prokazovat, protože měla za to, že bude moci objasnit rozhodné skutečnosti při svém výsledku. Z výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí žalobkyně vyrozuměla, že správní orgán má za to, že důvody pro zrušení pobytového oprávnění žalobkyně neexistují. Po celou dobu řízení žalobkyně nemohla vědět, z jakého důvodu by jí pobyt měl být zrušen, protože veškeré její absence na území byly kryty zákonnými důvody skrze na doložitelné hospitalizace. Měl být tedy proveden výsledek žalobkyně, kdy neprovedení výsledku nebylo řádně odůvodněno. Jelikož teprve z prvostupňového rozhodnutí se žalobkyně dozvěděla o úmyslu správního orgánu vydat rozhodnutí o zrušení pobytu bez provedení výsledku, začala kompletovat dokumentaci ke svému zdravotnímu stavu a hospitalizaci ve Vietnamu - žalobkyně požádala, aby jí žalovaná dala příležitost přednést důkazy a rozhodné skutečnosti.
30. V odvolacím řízení žalobkyně (podání ze dne 13. 11. 2019) doplnila, že pobytu na území překážela její dlouhodobá hospitalizace. Aktuálně obdržela knihu lékařských záznamů, již bylo nutno vyžádat u zdravotního zařízení a nechat ji přeložit, což byl důvod jejího nepředložení v prvostupňovém řízení. Žalobkyně poukázala na tlumočnickou doložku dokladů ze dne 3. 11. 2019. Kniha podle žalobkyně prokazuje, že byla od 25. 4. 2014 do 25. 6. 2014 a od 1. 8. 2014 do 30. 8. 2014 a od 1. 1. 2015 do 30. 3. 2015, resp. do 30. 5. 2015 hospitalizovaná, kdy jí byl vždy po hospitalizaci doporučen klidový režim vylučující cestu do ČR. Žalobkyně dodala, že má Českou republiku ráda, je to její domov, kde strávila podstatnou část svého života, má zde silné vazby, známé, zaměstnání a sociální zázemí.
31. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila následovně: Pro zrušení pobytového oprávnění podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba, aby byly splněny dvě podmínky: Jednak musí být prokázáno, že cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, a dále takový pobyt nesmí být odůvodněn závažnými důvody. Doba pobytu žalobkyně mimo území, zjištěná prvostupňovým orgánem, byla prokázána cestovním dokladem žalobkyně a žalobkyní nebyla sporována. Řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu je ovládáno zásadou vyšetřovací. Žalovaná podrobně popsala průběh řízení před prvostupňovým orgánem a uvedla, že *„Komise je názoru, že doložená lékařská zpráva ze dne 4. 7. 2019, včetně poučení pacienta, se vztahuje pouze na období od 28. 6. 2019 do 9. 7. 2019. Termín výsledku byl však stanoven na 10. 7. 2019 a nelze mít tedy za to, že tento den na straně odvolatelky stále existovaly závažné důvody, pro které se k výsledku nemohla dostavit. Odvolatelka se k výsledku nedostavila a nevyužila tak svého práva se v řízení vyjádřit k rozhodným skutečnostem.“* Žalovaná aprobovala následný postup prvostupňového orgánu, který žalobkyni doručil výzvu k součinnosti a doložení důvodů nepřítomnosti žalobkyně na území: *„Odvolatelce bylo na základě výzvy ze dne 15. 7. 2019 zřejmé, jaké skutečnosti je třeba v řízení doložit (závažné důvody, pro které pobývala mimo území států Evropské unie). Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 14. 5. 2019 bylo odvolatelce známo, k jakým zjištěním ve věci její nepřítomnosti na území Ministerstvo vnitra dospělo.“* Proto žalovaná odmítla odvolací námitku žalobkyně, že nemohla vědět, že by měla něco tvrdit či prokazovat a že nevěděla, z jakého důvodu by jí mělo být pobytové oprávnění zrušeno. Listiny předložené žalobkyní v odvolacím řízení jsou z let 2014 a 2015 a mohla je tedy doručit

správním orgánu prvního stupně nebo ho informovat o jejich existenci a úmyslu je předložit. V případě obtíží při obstarávání důkazů ze země původu či při jejich následném překladu do českého jazyka mohla žalobkyně požádat o prodloužení stanovené lhůty k jejich doložení, příp. mohla požádat o přerušení řízení. Lékařské zprávy doložené v odvolacím řízení se vztahují k období nepřítomnosti od 19. 4. 2014 do 2. 6. 2015, a nikoli k období delšímu 12 měsíců od 10. 7. 2012 do 17. 3. 2014. Žalovaná dodala, že „*Napadené rozhodnutí Komise rovněž neshledala za nepřiměřené ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Odvolatelka v řízení neuvedla žádné konkrétní nepřiměřené dopady do jejího života, které by napadené rozhodnutí mohlo zapříčinit.*“

32. Soud konstatuje, že řízení podle zákona o pobytu cizinců o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je řízením podle citovaného § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu, a proto odpovědnost za náležité zjištění skutkového stavu nesly správní orgány. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. června 2020, č.j. 10 Azs 278/2018-39, vyložil, že „*Řízení o zrušení trvalého pobytu je bezesporu řízením z moci úřední, v němž má být stanovena povinnost. Ministerstvo však bylo povinno zjistit nikoli všechny, nýbrž pouze rozhodné okolnosti svědčící v prospěch i neprospěch stěžovatele: i v této povinnosti se tak projevuje zásada materiální pravdy. (...) Rozhodnou okolností ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je, zda cizinec pobýval mimo území Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců a zda tento pobyt nebyl odůvodněn závažnými důvody (...).*“ Pokud jde o to, zda a jaké důvody bránily cizinci v pobytu na území států Evropské unie, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. června 2020, č.j. 10 Azs 278/2018-39, uvedl, že „*Je zejména na cizinci, o jehož pobytový titul jde, aby tvrdil a dokládal, že skutková podstata, kterou se správní orgán chystá v jeho věci užít, nemůže obstát, protože zákonné podmínky nebyly naplněny či doklady obstarané správním orgánem neposkytují úplný obraz o věci (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 Azs 422/2017-29).*“
33. V prvním okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že žalovaná nezjistila řádně skutkový stav, protože aprobovala odmítnutí provedení výsledku žalobkyně v náhradním termínu. Výslech žalobkyně nebyl proveden, přestože jeho provedení bránily řádně omluvené objektivní důvody (převzetí právního zastoupení a zdravotní důvody doložené lékařskými zprávami). Správní orgány pochybily, když se nepokusily zorganizovat výslech v termínu příhodném pro obě strany a nepředvídatelně odstoupily od jeho provedení, aniž tento postup řádně odůvodnily a ačkoli o jeho provedení žalobkyně žádala. V důsledku těchto vad správní orgány nezkoumaly naplnění výjimek absence pobytu na území dle § 68 odst. 2 písm. e) a § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
34. Žalobní námitky prvního okruhu nejsou důvodné.
35. Soud předesílá, že žalobkyni nebyla sporována podmínka stanovená v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu spočívající v pobytu žalobkyně mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Žalobkyně v průběhu správního řízení ani v jí podané žalobě nijak nezpochybnila pravdivost či správnost údajů v cestovním dokladu uvedených. Ostatně z ust. § 108 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cestovní doklad je veřejnou listinou, která podle § 53 odst. 3 správního řádu presumuje pravdivost a správnost údajů v ní uvedených, kdy režim otisků razítek v cestovních dokladech regulují čl. 10 odst. 1 věta první, čl. 11 odst. 1, 2 nařízení ES č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex). Pokud tedy správní orgány vycházely primárně z těchto údajů, nelze proti takovému postupu čehokoliv namítat (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. února 2016, č.j. 1 Azs 240/2015-35). Nadto se správní orgány pokusily i žalobkyni vyslechnout, tudíž nelze konstatovat, že by se a priori spokojily s údaji uvedenými v cestovním dokladu.
36. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že rozhodné skutečnosti, jež mají být cizincem v pobytovém řízení tvrzeny a prokázány, mohou být obecně správním orgánem zjištěny dvěma variantami procesního postupu. První možností je provedení výsledku cizince, při němž dostane cizinec možnost tvrdit a prokázat absentující rozhodné skutečnosti. Druhou možností je doručení výzvy cizinci, v níž správní orgán srozumitelně cizinci vysvětlí, v čem je jeho pobytová žádost neúplná a jaké skutečnosti a důkazy má doplnit. Správní orgán si může v zásadě mezi těmito dvěma cestami vybrat, nejsou-li dány nějaké zvláštní konkrétní důvody pro jiný postup v té které individuální

věci. V posuzované věci správní orgán uvedeným povinností dostal a dal žalobkyni dostatečný prostor k absentujícím tvrzením a důkazům možností druhého výsledku a dvěma výzvami, jak je dále podrobně vysvětleno.

37. Žalobkyně především namítla, že ve správním řízení měla být vyslechnuta. Soud aprobejuje závěr žalované, že absence výsledku žalobkyně nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí z následujících důvodů: Žalobkyně se k prvnímu nařízenému výsledku nedostavila (důvod není pro rozhodnutí relevantní, protože správní orgán prvního stupně žalobkyni předvolal k druhému výsledku). K druhému nařízenému výsledku se žalobkyně též nedostavila, aniž svou neúčast náležitě omluvila, protože z dokladů předložených žalobkyní spolu s podáním 29. července 2019 nevyplynula žádná překážka výsledku dne 10. 7. 2019 (doklady se týkají toliko období do 9. 7. 2019). Za této situace správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni dne 16. července 2019, aby písemně sdělila a prokázala závažné důvody ve znění § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které odůvodňovaly její nepřítomnost na území po dobu delší než 12 měsíců. Žalobkyni tedy bylo chronologicky podruhé (poprvé k tomu došlo v oznámení o zahájení řízení) sděleno, že její nepřítomnost na území může vést ke zrušení jejího pobytového oprávnění, ledaže sdělí a prokáže, co její přítomnosti bránilo. Na výzvu žalobkyně nereagovala. Potřetí žalobkyni správní orgán prvního stupně sdělil, proč a za jakých podmínek může být její pobytové oprávnění zrušeno a jak se tomu může žalobkyně vyhnout, ve výzvě ze dne 8. 8. 2019 doručené žalobkyni dne 13. 8. 2019. Žalobkyni tedy byla dána (marně) opakovaně možnost sdělit správnímu orgánu důvody bránící její přítomnosti na území a bylo jí vysvětleno, že jinak může pobytové oprávnění pozbyt. Jelikož se žalobkyně k druhému výsledku nedostavila, aniž se náležitě omluvila, postupoval správní orgán správně, pokud ji vyzval, ať důvody nepřítomnosti sdělí písemně. Pro naplnění vyšetřovací povinnosti dle § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu (viz výše) a zjištění skutkového stavu v rozsahu dle § 3 správního řádu (viz shora) správní orgán prvního stupně učinil vše, co měl. Postup správního orgánu prvního stupně byl v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení ve smyslu ust. § 6 správního řádu. Správní orgán poskytl žalobkyni možnost uplatnit její práva v plném rozsahu, když ji opakovaně informoval o předmětu správního řízení, poučoval ji o jejích právech a informoval ji, v čem mělo její jednání naplnit skutkovou podstatu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Z ust. § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyplyvá subjektivní právo žalobkyně na to být vyslechnuta v průběhu správního řízení, nýbrž toliko možnost správního orgánu přistoupit k jejímu výsledku, když obecný předpis správního řízení v podobě správního řádu takovou možnost nezná. Pokud se správní orgán pokoušel žalobkyni bezúspěšně vyslechnout, nelze jej nutit, aby na provedení výsledku trval, pokud shledá, že je takový postup neúčelný, neboť by se pak správní orgán dostal do kolize se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení.
38. V rozsudku čj. 2 Azs 115/2017 – 45 ze dne 17. srpna 2017 Nejvyšší správní soud vysvětlil, že „*Ve správním řízení zahájeném z moci úřední spočívá povinnost zjištění skutečného stavu věci v míře nezbytné pro vydání rozhodnutí obligatorně na správním orgánu, fakultativně (lze-li ještě hovořit stricto sensu o „povinnosti“) pak i na účastníku řízení. To se projevuje tím, že míra zjištění skutkového stavu věci správním orgánem musí obstát i za situace, kdy účastník zůstane (jak je ostatně obecně jeho právem) v řízení zcela pasivní. Jak ovšem ve svém rozhodnutí uvedla již žalovaná – vyšetřovací povinnost správního orgánu není bezbřehá. Své meze nalézá zejména v konfrontaci se zásadou hospodárnosti řízení. Nehospodárným, ba až absurdním, by se ostatně jevil vůči správnímu orgánu požadavek na iniciativní vyhledávání a prokazování skutečností, o kterých by z povahy věci měl spíše mít povědomí účastník řízení a jejichž uplatnění by jemu bylo zjevně ku prospěchu. Na druhé straně to jistě neznamená, že v případě povědomosti o účastníku prospěšné skutečnosti by tuto snad správní orgán byl oprávněn opomenout, zamlčet či upozadit; taková situace však v nynější věci zjevně nenastala.*“
39. Ke konkrétním námitkám žalobkyně soud shrnuje, že žalobkyně neprokázala, že by provedení druhého nařízeného výsledku bránilo objektivní důvody, a pokud za této situace byla žalobkyně marně vyzvána, aby důvody bránící jejímu pobytu na území sdělila, správní orgány nepochybily, pokud nenařídily další termín výsledku žalobkyně. Není též pravdou, že tento postup správní orgány řádně neodůvodnily, protože žalobkyni byl tento postup vysvětlen hned několikrát – ve výzvě ze dne 15. 7. 2019 a ve výzvě ze dne 8. 8. 2019. Následně se žalobkyni dostalo odůvodnění

neprovedení výsledku ve čtvrtém odstavci str. 3 prvostupňového rozhodnutí a v odůvodnění napadeného rozhodnutí („Nelze tedy dospět k závěru, že by samotné neprovedení výsledku odvolatelky, od kterého Ministerstvo vnitra nakonec upustilo, způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Důvodem je právě skutečnost, že odvolatelka měla možnost v řízení doložit důvody, pro které se na území nezdržovala a byla k tomu i prokazatelně vyzvána, a to právě „Výzvou k součinnosti a doložení důvodů“ ze dne 15. 7. 2019. Ve výzvě Ministerstvo vnitra také uvedlo, že na výsledku odvolatelky již netrvá. Odvolatelka však do vydání napadeného rozhodnutí žádné písemné vyjádření ani důkazy ve věci důvodů svého pobytu mimo území neposkytla.“). Námitka, že správní orgány nezkoumaly důvody absence žalobkyně na území dle § 68 odst. 2 písm. e) a § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je tudíž neopodstatněná – žalobkyně totiž přes opakovanou možnost sdělit, zda něco jejímu pobytu na území bránilo, toto neučinila. Pokud žalobkyně argumentovala při jednání soudu rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 163/2018-26 ze dne 13. 12. 2018, pak skutkový stav, z něhož kasační soud v tomto rozsudku vycházel, nemá s projednávaným případem nic společného.

40. Druhá žalobní námitka, že žalovaná nevypořádala odvolací námitku neprovedení výsledku žalobkyně, není důvodná, protože tento postup žalovaná logicky a přezkoumatelně vysvětlila na str. 5 napadeného rozhodnutí (viz citace napadeného rozhodnutí shora). K prvnímu a druhému okruhu žalobních námitek soud dodává, že žalobkyně v žalobě ani netvrdila, jaké konkrétní skutečnosti by při výsledku, jehož se domáhá, tvrdila a zda a jak by tedy takto tvrzené skutečnosti byly s to atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí.
41. Ani třetí okruh žalobních námitek není opodstatněný.
42. Žalobkyně především neuvedla, proč nesouhlasí s vypořádáním žalobkyní dne 13. 11. 2019 doložených dokladů existence závažných zdravotních důvodů vylučujících pobyt žalobkyně na území ČR. Pokud mířila žalobní argumentace k tomu, že žalobkyně měla v úmyslu rozhodné skutečnosti, prokazované přílohami podání ze dne 13. 11. 2019, uvést při svém výsledku, pak platí výše uvedené – tj. mohla to uvést při nařízeném druhém výsledku, z něhož se rádně neomluvila, nebo v reakci na dvě následné výzvy správního orgánu prvního stupně. Dále žalobkyně nijak nerozporuje závěr žalované v napadeném rozhodnutí, že i kdyby listiny předložila včas, nikterak nevyvrací důvod zrušení pobytového oprávnění žalobkyně spočívající v její nepřítomnosti na území od 10. 7. 2012 do 17. 3. 2014. Ani žalobní argumentaci, že by žalobkyně bývala požádala o přerušení řízení za účelem obstarání podkladů, ale bylo jí to znemožněno překvapivým postupem správního orgánu, kdy jí nepředvolal k výsledku, ale zaslal jí výzvu k součinnosti ze dne 15. 7. 2019, nelze přisvědčit, protože žalobkyni nic nebránilo, aby na základě výzvy ze dne 15. 7. 2019 doklady, které chtěla obstarat, buď zajistila, nebo aby správnímu orgánu sdělila důvod nepřítomnosti na území a jakými doklady nepřítomnost chce prokázat a co brání jejich zajištění – jinými slovy, výzva k součinnosti ze dne 15. 7. 2019 v tomto žalobkyni stěží mohla zabránit. Námitka, že tak žalobkyně neučinila proto, že výzva se rozhodné doby nepřítomnosti žalobkyně netýkala, je vyvrácena obsahem výzvy, kterou byla žalobkyně výslovně poučena o tom, že je na ní, aby tvrdila a prokázala důvody odůvodňující její nepřítomnost na území pod dobu delší než 12 měsíců. Soud dodává, že aprobejuje závěr žalované v napadeném rozhodnutí, že z obsahu listin předložených žalobkyní v odvolacím řízení je zřejmé, že žalobkyně mohla tvrzení o důvodu nepřítomnosti na území v době od 19. 4. 2014 do 2. 6. 2015 přinést v řízení před správním orgánem prvního stupně a mohla nejméně listiny označit k důkazu a požádat případně o poskytnutí lhůty k jejich předložení – proto k listinám žalovaná podle § 82 odst. 4 správního řádu nemusela přihlížet. Pokud žalobkyně argumentovala při jednání soudu rozsudkem Městského soudu v Praze čj. 9 A 218/2013-75 ze dne 22. 7. 2016, pak skutkový stav, z něhož správní soud v tomto rozsudku vycházel, je v tomto ohledu od projednávané věci odlišný.
43. Argumentovala-li žalobkyně rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 8. 2015, čj. 10 A 31/2015-38, pak není zřejmé, jak by jeho závěry měly podporovat žalobní námitky – ve správním řízení nebylo zjištěno (žalobkyně to ve správním řízení netvrdila, ani neprokázala), že a zda jaké překážky bránily žalobkyni pobývat na území od 10. 7. 2012 do 17. 3. 2014, proto stěží může napadené rozhodnutí ovlivnit právní východisko prezentované v citovaném rozsudku, že se tolerovaná doba dvanácti měsíců prodlužuje o dobu překážky bránící cizinci v pobytu na

území. Pokud žalobkyně citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 47/2016-57, pak ten se nevyslovuje k žádné otázce, která by byla sporná mezi účastníky v nyní projednávané věci.

44. Odkazovala-li žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, čj. 1 Azs 181/2018-29, pak ten se týkal řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu, kdy cizinec předložil všechny potřebné doklady, avšak správní orgán z razítek v cestovním pase zjistil, že cizinec pobýval mimo ČR déle než 6 měsíců, a nebyla tedy splněna podmínka nepřetržitosti pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ve správním řízení však cizinec konkrétně tvrdil, co mu bránilo v pobytu na území, a snažil se tyto důvody prokázat. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl: „Skutečnost, zda žalobci opravdu bránily závažné důvody v návratu do České republiky, je rozhodující pro posouzení splnění podmínky nepřetržitosti jeho pobytu jako předpokladu pro udělení povolení k trvalému pobytu. Z popsané rekapitulace správního řízení vyplývá, že již správní orgán prvního stupně se měl v souladu se zásadou materiální pravdy zabývat otázkou, zda je možné výjimku z podmínky nepřetržitosti pobytu v projednávané věci aplikovat či nikoliv. Žalobce konzistentně předestřel argumentaci, kterou aplikaci výjimky odůvodnil, správní orgán pak tyto skutečnosti neodmítl s poukazem na nevěrohodnost žalobcových tvrzení, ale z důvodu, že je žalobce neprokázal. Správní orgán měl však postupovat tak, aby byly důvodné pochybnosti o skutečnosti, která byla pro rozhodnutí o žádosti klíčová, v průběhu řízení odstraněny, a byl zjištěn stav věci tak, aby umožnil zákonné rozhodnutí ve věci. Ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu totiž nezbujuje správní orgán povinnosti zjišťovat podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud měl správní orgán pochybnosti o věrohodnosti žalobcových tvrzení, vhodným nástrojem k jejich odstranění mohl být zejména účastnický výslech žalobce či svědecká výpověď některého z jeho příbuzných. Tyto prostředky pak žalobce v podstatě sám navrhoval, ačkoliv je označil jako čestné prohlášení. Přinejmenším správní orgán měl žalobce vyzvat, aby k prokázání svých tvrzení navrhl jiné důkazy.“ Je tedy zřejmé, že Nejvyšší správní soud řešil zcela odlišný případ, kdy cizinec v řízení tvrdil důvody bránící jeho pobytu na území a snažil se je prokazovat, proto nastala situace, kdy, slovy Nejvyššího správního soudu, vznikly pochybnosti o věrohodnosti cizincových tvrzení. V případě žalobkyně však žádné pochybnosti nevznikly a vzniknout nemohly, protože tato netvrdila, že by jí něco v pobytu na území bránilo (nejméně v období od 10. 7. 2012 do 17. 3. 2014). Nad to Nejvyšší správní soud uvedl, že by mohlo postačovat, kdyby správní orgán cizince vyzval, aby k prokázání svých tvrzení navrhl jiné důkazy – v projednávaném případě byla žalobkyně opakovaně marně vyzvána, aby sdělila, zda a jaké důvody bránily jejímu pobytu na území a tyto prokázala.
45. Důvodným však soud shledal čtvrtý okruh žalobních námitek.
46. Soud předznamenává, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek čj. 10 Azs 112/2020 - 52 ze dne 16. 9. 2020) platí, že „[...]v případě, že správní orgán ukládá povinnost, je nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení. Správní orgán v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 12. 2010, čj. 4 Ads 44/2010-132, ze dne 19. 6. 2014, čj. 2 As 52/2013-69, a ze dne 26. 10. 2017, čj. 5 Azs 56/2017-34). Vyšetřovací povinnost správního orgánu nicméně není bezbřehá. Své meze nalézá zejména v konfrontaci se zásadou hospodárnosti řízení. Správní orgán není povinen sám iniciativně vyhledávat a prokazovat skutečnosti, o kterých by z povahy věci měl mít povědomí spíše účastník řízení a jejichž uplatnění by jemu zjevně bylo ku prospěchu. Na druhé straně to však neznamená, že v případě povědomosti o účastníku prospěšné skutečnosti by tuto byl správní orgán oprávněn opomenout, zamlčet či upozadit (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2017, čj. 2 Azs 115/2017-45).“
47. Podle § 174a odst. 3 ve spojení s § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nemusí správní orgány zkoumat, zda rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
48. Podle čl. 8 odst. 1, 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod platí, že státní orgán nemůže do výkonu práva na soukromý a rodinný život zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné

bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

49. Podle ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 - 37, nebo ze dne 12. března 2019, č. j. 4 Azs 391/2018 - 42) platí, že i když zákon o pobytu cizinců nestanoví pro určité typy správních rozhodnutí povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníků správních řízení, musí být přiměřenost zkoumána, pokud to cizinec ve správním řízení namítne. Z judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publikovaný pod č. 3990/2020 Sb. NSS, jehož závěry lze užít na všechna řízení podle zákona o pobytu cizinců) dále vyplývá, že „[...] „obecný“ test *proportionality* dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Z tohoto pravidla existují výjimky, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pokud jde o rodinný život cizince. Pokud by v těchto kauzách nebyla řádně posouzena přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného života cizince, byli by rodiče odděleni od svých nezletilých dětí, což zjevně odporuje nejlepšímu zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Byť je článek 8 Úmluvy samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem, k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15).“
50. Konkrétně ve vztahu k § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Azs 145/2018 - 49 ze dne 20. 7. 2020 uvedl, že: „Zákon o pobytu cizinců s hodnocením přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života cizince skutečně nepočítá. V běžných případech nelze předpokládat, že by pobyt mimo území EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, aniž by k tomu měl cizinec závažné důvody, takový zásah vyvolal [viz rozsudek č. j. 9 Azs 288/2016 - 30; stejně tak i v případě pobytu cizince mimo ČR nepřetržitě po dobu delší než 6 let (§ 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců), k tomu viz rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016 - 39]. Proto správní orgán není v těchto případech obecně povinen přiměřenost dopadu rozhodnutí posuzovat (viz rozsudek č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, odstavec 23; srov. též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, odstavec 15, a judikaturu tam citovanou). Některé případy mohou být však natolik specifické, že naplnění zákonných podmínek není dostatečnou zárukou proporcionality rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 8. 6. 2017, č. j. 4 Azs 87/2017 - 28). V tomto ohledu nelze „ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvažit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“ (viz rozsudek č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, odstavec 12). Byť tedy v převážné většině případů k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince nedojde, nelze to a priori vyloučit. O výjimečné případy, kdy se bude správní orgán povinen přiměřeností dopadů zabývat, půjde tehdy, vznese-li cizinec konkrétní námitku co do nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života (viz rozsudek č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, odstavec 15). Pro úplnost soud dodává, že přestože se judikatura NSS citovaná v odstavci [17] týká rozhodnutí podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci, který pobýval mimo ČR nepřetržitě po dobu delší než 6 let), dopadají její závěry i na rozhodnutí podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci, který pobýval mimo EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, nebyla-li jeho nepřítomnost odůvodněna závažnými důvody), k tomu viz např. rozsudky ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 46; ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53 a č. j. 5 Azs 47/2016 - 47; nebo rozsudek ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 Azs 141/2018 - 33 (odstavec 12).“
51. V posuzovaném případě žalobkyně v prvostupňovém řízení ničeho k nepřiměřenosti neuvedla. Tudíž prvostupňový orgán nemohl pochybit, že se přiměřenosti rozhodnutí ve svém rozhodnutí nevěnoval.
52. V odvolacím řízení (doplnění odvolání ze dne 13. listopadu 2019) žalobkyně uvedla, že „Českou republiku má ráda, je to její domov a i přes zdravotní obtíže a nutnost vyhledávat lékařskou péči ve vietnamském jazyce zde strávila podstatnou část svého života, má zde silné vazby, známé, zaměstnání a sociální zázemí.“

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Kovářiková.

Soud má za to, že toto vyjádření je nutno považovat za námitku nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého života žalobkyně, tudíž žalované vznikla povinnost přiměřenost rozhodnutí posoudit a své posouzení řádně v napadeném rozhodnutí odůvodnit.

53. Ostatně i žalovaná uvedené vyjádření žalobkyně v doplnění odvolání za námitku nepřiměřenosti rozhodnutí zjevně považovala, proto do svého rozhodnutí uvedla, že „*Napadené rozhodnutí Komise rovněž neshledala za nepřiměřené ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Odvolatelka v řízení neuvedla žádné konkrétní nepřiměřené dopady do jejího života, které by napadené rozhodnutí mohlo zapříčinit.*“
54. Namítala-li žalobkyně v žalobě, že správní orgány neposoudily dostatečně přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobkyně, pak jde o námitku důvodnou. I kdyby bylo správné východisko žalované, že žalobkyně neuvedla žádné konkrétní nepřiměřené dopady do svého života, byla to žalovaná, kdo posouzení přiměřenosti do řízení sama vnesla a přiměřenost svého rozhodnutí podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle napadeného rozhodnutí posuzovala. Soud dále zdůrazňuje, že v posuzované věci šlo o řízení zahájené z moci úřední podle § 46 správního řádu, kde byla žalovaná povinna při posouzení přiměřenosti rozhodnutí zjistit všechny rozhodné skutečnosti podle § 50 odst. 3 správního řádu. To neznamená, že by žalovaná musela z vlastní iniciativy dopady rozhodnutí vyšetřovat, ale znamená to, že měla zohlednit všechny skutečnosti, které žalobkyně namítala a které vyplynuly z obsahu spisu.
55. Konkrétně jde o následující skutečnosti: Žalobkyně disponovala povolením k trvalému pobytu s platností od 22. 9. 2005, do ČR přijela dne 16. 8. 1994 a nepřerušene zde pobývala od 19. 12. 2001 (viz evidence CIS založená ve správním spisu). Dále napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 3. 1. 2020, přičemž k neodůvodněné nepřetržité nepřítomnosti žalobkyně na území došlo v období od 10. 7. 2012 do 17. 3. 2014, resp. od 19. 4. 2014 do 2. 6. 2015. Dále žalobkyně prokazatelně trpí od dětství hypotyreopatií, pro niž byla od 28. 6. 2019 do 5. 7. 2019 hospitalizovaná v ČR (viz lékařské zprávy předložené jako doložení důvodu neúčasti na druhém výslechu ze dne 4. 7. 2019) a dále trpěla vaskulárními záněty dolních končetin, pro něž byla v lékařské péči v domovském státě od 25. 4. 2014 do 25. 6. 2014 a od 1. 8. 2014 do 30. 8. 2014 a od 1. 1. 2015 do 30. 3. 2015, resp. do 30. 5. 2015 (viz lékařské zprávy předložené v odvolacím řízení).
56. Žalovaná tedy měla přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně řádně posoudit, a to nejméně z důvodu, že sama otázku tohoto posouzení do řízení vznesla a v napadeném rozhodnutí ji vypořádávala (tedy bez ohledu na to, zda kvalita námítkynepřiměřenosti co do konkrétnosti povinnost vypořádat přiměřenost iniciovat nemusela). Žalovaná měla řádně posoudit otázku, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžaduje (shodně i rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 10 Azs 296/2019 - 36 ze dne 12. 8. 2020). Žalovaná tím, že jednotlivé skutečnosti ovlivňující přiměřenost dopadu rozhodnutí neposoudila, zatížila řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil. Posouzení žalované bylo učiněno nedostatečně, protože žalovaná měla na jedné straně uvážit důvod zrušení pobytového oprávnění žalobkyně a na druhé straně uvážit okolnosti, které namítala žalobkyně, a dále ty, které vyplývaly ze spisu. Správní orgány zjistily jako důvod zrušení pobytového oprávnění žalobkyně, že žalobkyně pobývala mimo území nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců v období od 10. 7. 2012 do 17. 3. 2014, resp. od 19. 4. 2014 do 2. 6. 2015. Na druhé straně měly uvážit, že [REDAKCE] letá žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí pobývala na území s uvedenými přerušeními osmnáct let, podle lékařských zpráv není její zdravotní stav zcela dobrý a od její poslední nepřítomnosti na území mělo uplynout téměř pět let. Všechny tyto skutečnosti vyplývají z obsahu spisu a žalovaná je při hodnocení proporcionality rozhodnutí měla uvážit, což dosud podle odůvodnění napadeného rozhodnutí neučinila a nevypořádala se nijak s poměřováním veřejného zájmu na vydání napadeného rozhodnutí spočívajícím v naplnění zákonného důvodu pro zrušení pobytového oprávnění žalobkyně a zájmu žalobkyně na nerušený soukromý a rodinný život. Soud tudíž přisvědčuje žalobní námitce nedostatečného posouzení

přiměřenosti rozhodnutí, kterou žalobkyně při jednání soudu rozvedla tak, že byly pominuty skutečnosti vyplývající ze spisu (zdravotní stav žalobkyně, délka jejího pobytu na území a časový odstup od přetržení pobytu žalobkyně na území).

57. Vzhledem k tomu, že jedna z žalobních námitek byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 16 342 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 10 200 Kč, kterou tvoří odměna za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast u jednání soudu dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu), tři paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, vše zvýšeno o částku 2 142 Kč odpovídající 21% DPH z předchozích částek, a zaplacených soudních poplatků ve výši 4 000 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 3. listopadu 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu